

ATMOSPHERA
ROMANZI

VIRGINIA
HEATH

*Dejiny
čiste ženy*

Knýguta.it

Virginia Heat

HERCOGAS IEŠKO ŽMONOS

Romanas

Versta iš: Virginia Heath, The Discerning Gentleman's Guide, 2016

© Virginia Heath, 2016

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Hartequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

© Indrė Kairytė, vertimas iš anglų kalbos, 2018

© Ana Gorbatova, dizainas, 2019

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2019

Į žmonos paieškas jokių būdu negalima žvelgti atmetinai. Dažnai jauni džentelmenai leidžia širdies balsui nustelbti proto patarimus ir užmezga santuokos saitus deramai visko neapsvarstę. Atminkite, kad stačia galva nėra į vedybinį gyvenimą vėliau dažniausiai tenka gailėtis.

Renkantis tobulą žmoną negalima skubėti. Juk žmona yra ir jūsų atspindys. Kas, jei ji bus prasta šeimininkė? Ar pernelyg tiesmukai reikš savo nuomonę? Bus linkusi karščiuotis arba ją dažnai apims liūdesys?

Tokia žmona galiausiai taps jums kliuviniu. Teks apgaildestauti dėl tos nelemtos dienos, kai susisaistėte šventosios sąjungos saitais.

Ši knyga kupina naudingų patarimų. Išminties pasisėmiau iš didžiai gerbiamo velionio savo tėvo ir pasimokęs iš bičiulių kvailysčių. Noriu perspėti jus apie tykančias grėsmes, apsaugoti nuo sprendimo, kurio vėliau tektų gailėtis, ir padėti išsirinkti tobulą žmoną.

- Kokia nesąmonė! - Amelija Mansfield nusiviedė knygą ant karietos sėdynės ir pažvelgė taip, tarsi ši būtų jai įkandusi. - Turbūt jūsų sūnėnas tikrai pasipūtęs, kitaip nebūtų parašęs tokios kvailos knygos. Perskaičiau tik vieną pastraipą, bet jau nerimauju, kaip jo draugijoje ištersiu visą mėnesį.

Ledi Vorsted nusišypsojo pralinksminata tokios reakcijos.

- Benetas ne toks jau blogas, Amelija. Kartais jis gali būti kiek įsakmus, bet juk jis politikas. Visi politikai linkę nurodinėti mums, kaip elgtis. Be to, jis hercogas. Natūralu, kad yra kiek pasipūtęs. Visi hercogai tokie.

Amelijai atrodė, kad vyro titulas yra tik minusas. Per visus dvidešimt dvejus savo gyvenimo metus jai neteko sutikti tituluoto vyro, kuris nebūtų koptus. Negalima išskirti nė jos tėvo. Tiesą pasakius, tėvas - arba vikontas Kandusis, kaip jį vadino, - buvo kokčiausias ir nemaloniausias iš visų didikų. Vien pagalvojus apie jį Amelijos nuotaika surūgo.

- Gaile, kad nevyksime į jūsų sūnėno pilį. Man tai būtų patikę. Iki šiol neteko apsistoti pilyje. Kaip manote, gal mūsų vizito metu jis mus ten nusiveš?

- Manau, kad pavyks porai dienu nuvykti, jei tik Benetas ras laiko. Avelio pilis yra tik maždaug valanda kelio nuo Londono. Mano sesuo labai mėgsta joje lankytis. - Ledi Vorsted sesuo buvo hercogo motina, jau našlė. - Tačiau kur nors išvykti galėsime tik trumpam. Šiais sudėtingais laikais Benetui reikia būti netoli parlamento. Juk jis yra vienas patikimiausių valdovo patarėjų. - Dar vienas minusas tam vyriškiui. - Neabejoju, kad ir mieste susigalvosime daugybę pramogų. Pokylių sezonas dabar pačiame įkarštyje. Manau, kad tau tikrai patiks.

Dėl tėvo išdavystės Amelijai niekada neteko lankytis pokyliuose. Ilgą laiką ji pati save įtikinėjo, kad tokios vaikiškos pramogos jos visai nedomina. PokyLIAI ir vakarėliai skirti paikoms merginoms, kurių tikslas tėra ištekėti už įtakingo vyro, girtis kitiems prabanga ir keliaklupsčiauti prieš turtingą antrąją pusę. Gal jaunesnei jai ir būtų patikusios įmantriai išpuoštos pokylių salės ir jose rengiami šokiai, bet tada ji buvo vikonto dukra ir būtų galėjusi sukurti šokių aikštelėje. Dabar ji tik nereikšminga kitos damos kompanionė, pasmerkta iš šalies stebėti linksmybes ir klausytis vyresnių damų apkalbų. Ne taip ji norėjo praleisti savo pirmąjį

apsilankymą mieste šiais metais.

Amelija turėjo susidariusi ilgą sąrašą veiklų, kuriomis norėtų užsiimti lankydamasi sostinėje. Ji labai ilgėjosi šio miesto. Dar labiau jai trūko daugybės politinių organizacijų ir pokyčių siekiančių draugijų. Ji žavėjosi jų tikslais. Deja, didelę dalį tų nuostabių draugijų ir joms vadovaujančių lyderių aristokratai visai nepagrįstai paskelbė radikalais. Turtinguosius gąsdino protingų žmonių nuomonė. Ilgą laiką Amelija galėjo tik skaityti apie šių organizacijų darbus. Šią žiemą ji pagaliau vėl turės galimybę lankytis jų susibūrimuose, prisidėti prie veiklos ir padėti skelbiant apie pokyčius, kurie būtini skurdui mažinti. Be to, ji galės padėti labdaros valgykloje, kurią įkūrė Sv. Egidijaus bažnyčios tarnai. Amelija jautėsi daug skoliniga šiai bendruomenei, užėmusiai ypatingą vietą jos širdyje. Nors nuo to laiko, kai pernai išvyko iš Londono, Amelija pareigingai siuntė valgyklai pusę savo atlyginimo, bet troško pati joje pasidaruoti. Jai patiko patirti pasitenkinimo jausmą padedant neturtingiesiems. Tai buvo svarbus darbas. Vadinasi, ir ji buvo svarbi.

Deja, ledi Vorsted visus šiuos prasmingus darbus neabejotinai palaikys visiškai netinka-

mais svečiuojantis pas hercogą. Žinoma, jei tik žinotų, ką Amelija planuoja, ji tikrai tai uždraustų. Moteriškė vis kartodavo, kad Benetas yra Jo Didenybės vyriausybės dalis, tad turi vengti bet kokių skandalų. Visas Amelijos gyvenimas buvo kupinas skandalų, tad svečiuojantis pas hercogą derėtų vengti abejotinų užsiėmimų. Amelijos darbdavė įspėjo, kad dėl tų pačių priežasčių protingiausia būtų neaptarinėti savo praeities.

Laimė, dirbdama ledi Vorsted kompanione Amelija turėjo nemažai laisvo laiko. Darbdavė nekėlė daug reikalavimų. Amelija nesuprato, kam jai išvis reikalinga kompanionė. Juk ji nebuvo vieniša. Ledi Vorsted turėjo daugybę draugų ir pažįstamų, kurie mielai užsukdavo pas ją į svečius. Be to, senoji moteriškė labai mėgo prigulti pokaičio miego. Amelija tikėjosi, kad svečiuodamasi Avelio hercogo namuose tokioje patogioje Londono vietoje galės leistis į ne vieną *ilgą pasivaikščiojimą*. Ji ketino išnaudoti progą daryti gerus darbus. Gana apie juos svajoti ir stebėti kitų darbus iš tolo. Bato mieste nebuvo gerai organizuotų politinių grupuočių. Trūko labdaros organizacijų. Net ir vargingiausi gyventojai sukosi nesitikėdami aplinkinių paramos. Tačiau Londonas yra šalies šir-

is. Nemiegantis, pulsuojantis, pagėdęs visa ko centras. Amelija buvo pasiryžusi atsigriebti už prarastą laiką. Šį mėnesį ji vėl jausis naudinga, o jos balsas bus išgirstas. Amelija labai nekantravo.

Pastebėjusi, kad priešais sėdinti ledi Vorsted jau užsnūdo, Amelija nenoromis vėl į rankas paėmė vyro, pas kurį svečiuosis, parašytą knygą, ir nužvelgė viršelį. *Patarimai įžvalgiam džentelmeniui, besirenkančiam tobulą žmoną.* Tikriausiai hercogas didžiavosi savimi sukūręs tokį puikų pavadinimą. Panašu, kad tas vyras – tikras nuoboda ir pasipūtėlis, taip susirūpinęs etiketo taisyklėmis ir išvaizda, kad nemato toliau savo ilgos aristokratiškos nosies. Amelija puikiai pažinojo tokius vyrus. Neturėdama kuo užsiimti, ji atsivertė atsitiktinį knygos puslapį ir pradėjo skaityti.

*

Benetas Montagis, šešiolikmetis Avelio hercogas ir vienas Jo Didenybės asmeninių patarėjų, suirzęs dirstelėjo į laikrodį ir įsikišo jį atgal į liemenės kišenę. Jau šešios valandos, teta turėjo pasirodyti. Nors dėl vėlavimo jis tetos nekaltino – eismas Londone net tokiu vėlyvu dienos metu galėjo būti pasibaisėtinas. Vakarienė visada patiekama lygiai septintą. Jei

viešnia nepasirodys, teks vakariene atidėti.

Darbo kambario tarpduryje išniręs liokajus Lovetas pranešė:

- Pasirodė jos karieta, Jūsų Kilnybe.
- Kokia laimė! - visgi neteks koreguoti kruopščiai sudarytos dienotvarkės. Vėl viskas klostosi sėkmingai. Kaip ir pridera džentelmeniui, Benetas išėjo į erdvų holą sutikti tetos. Jis nė akimirksnio nepamiršo, kad šįvakar dar reikia atsakyti į kelis laiškus ir parašyti kalbą. Hote svečių jau laukė mama ir dėdė Džordžas. Jiems lūkuriuojant Benetas pastebėjo keistą savo paprastai tiesaus kaip styga liokajaus stovėseną. Šis šiek tiek sviro į kairę pusę.

- Lovetai, - sušnypštė hercogas, - ar ir vėl mėgavaisi mano portveiną? - dažniausiai Benetas dėl to neprieštaraudavo, tačiau juk dabar jie laukia svečių. Pastaraisiais mėnesiais jis tiek daug dirbo, kad svečių viešnagė buvo neįprastas įvykis.

Lovetas bent turėjo pakankamai padorumo susigėsti.

- Atleiskite, Jūsų Kilnybe. Mane užklupo silpnumo akimirka.

Viena iš daugelio. Jei šis vyras nebūtų toks ištikimas, išradingas tarnas ir neturėtų puikios

lojautos, kada metas gelbėti Benetą iš susibūrimų, būtų atleistas jau prieš daugelį metų. Tačiau Benetas mėgo savo liokajų, kad ir koks jis kartais būdavo neklusnus. Jei ne Lovetas, jam tektų daugybę valandų praleisti bendraujant su visai jo nedominančiais žmonėmis.

- Ar ir vėl dėl visko kalta ponija Lovet? - Jei galima tikėti liokajumi, tai dėl jos jis nuolat ieškodavo paguodos gėrimo taurėje. Visgi Benetas buvo įsitikinęs, kad tai tik patogus pasiteisinimas.

- Būtent, Jūsų Kilnybe. Ką tik sužinojau, kad ji ir vėl laukiasi.

- Vėl! Lovetai, tikrai neduodu tau pakankamai darbo. Kiek vaikų jau turi? - Benetas puikiai žinojo atsakymą ir galėjo išvardyti visų liokajaus atžalų vardus, tačiau tokį žaidimą jie su tarnu žaisdavo, kai hercogas nesukaupdavo jėgų tinkamai išbarti savo įžūlaus, nepataisomo tarno. Benetas nenorėjo versti liokajaus prisipažinti, kad paprasčiausiai nesugeba atsilaikyti prieš gerą vyną.

- Tai bus jau dešimtas mano vaikas, Jūsų Kilnybe. Žinoma, jei ponias Lovet nepagimdys dar poros dvynukų.

Laimė, atsivėrė namų durys, ir Benetui nebe-

leko apsimentinėti barant tarną. Jis žengė priekin sutikti svečių. Teta atrodė tvirta kaip vida. Žinoma, ji tikėjosi, kad jis tai paminės. Dar vienas beprasmiškas socialinis žaidimas.

- Teta Augusta, kaip puikiai atrodote. Matyti, kad Bato oras jums į naudą.

Dama padėkojo už komplimentą ir atkišo sūnėnui savo gausiai papudruotą skruostą.

- Atrodo, kad ir tau nepakenktų kiek pakvėpuoti sveikatą gerinančiu grynu oru, Benetai. Jaunam vyrui nedera būti tokiam rimtam. Esu čia tik minutėlę, o jau matau, kad trokšti atsidurti kur nors kitur, - pastebėjo teta, o Benetas su ja nesiginčijo. Juk šiuo metu jis tikrai galėtų užsiimti daugybe svarbesnių darbų, nei stovėti hole ir tuščiai plepėti. Tetai nepakenks tai prisiminti. Pamačiusi jo mandagią išraišką, moteris nusišypsavo. - Leisk man pristatyti savo naująją kompanionę panelę Ameliją Mansfeld.

Į priekį žingtelėjo smulki mergina tamsiausiomis Beneto kada nors regėtomis akimis. Dažniausiai tetos kompanionės jo visai nedomindavo. Bėgant metams jis matė tiek daug neišraiškingų merginų veidų, kad jie ėmė liestis. Visos tetos kompanionės buvo panašios viena į kitą ir niekuo neišsiskyrė. Susipažin-

amas Benetas tik trumpai dirstelėdavo į jas ir vėl nusukdavo akis. Tačiau panelė Mansfild buvo išskirtinė, ir jo žvilgsnis stabtelėjo ilgiau. Nors mergina dėvėjo plačią nuobodžią skrybėlaitę, jos išvaizda visai nebuvo nuobodi. Tamsias katiniškas akis supo labai tankios, tarsi suodžiai juodos blakstienos. Du lygūs juodi brūkšniai ryškėjo antakių vietoje, o putlios lūpos buvo akį rėžiančios raudonos spalvos. Jei aplinkybės leistų - o tikrai neleido - ir jei jis turėtų tam talentą - o jis tikrai jo neturėjo, - būtent su tokio žavaus veidelio savininke Benetui kiltų noras paflirtuoti. Tačiau jis tik mandagiai linktelėjo galva, kaip ir pridera tokioje situacijoje.

- Panele Mansfild.

Ši taip pat mandagiai atsakė tuo pačiu.

- Jūsų Kilynbe.

Tada, šiek tiek pavėluotai, mergina kiek tūptelėjo atlikdama reveransą. Buvo įprasta, kad pagerbdama aukštas pareigas einantį asmenį moteris tūptelėdama nuleidžia akis į žemę. Tokios buvo reveranso taisyklės, ir visi jas žinojo. Visi, išskyrus panelę Mansfild. Ji atlaikė Beneto žvilgsnį, tokiu elgesiu sukeldama jam nerimą, o tada nususuko į kitus susirinkusiuosius. Jos žvilgsnis visai nešvietė pagarba....

